

ехото на пѣснопѣнието, а вълнитѣ на рѣката Фра-
зера го придружаватъ съ тихия си унесенъ плѣ-
съкъ Военачалникътъ на племето, нареченъ
Георгъ, прѣдставя Христа тъй живо, че всички се
прѣнасятъ 1900 години назадъ Първата кар-
тина е Гетсиманската градина. Трима млади индий-
ци, облечени въ сини и пурпурни дрехи изобразя-
ватъ тритѣ непослушни ученици. Георгъ (Хри-
стосъ) е колѣничилъ на страна, потъналъ въ го-
реща молитва. Послѣ иде сцената, дѣто Иуда прѣ-
дава Христа. Тълпа отъ великолѣпнооблечени ин-
дийци прѣдставя еврейтѣ и римлянитѣ, които хва-
щатъ Христа, гаврятъ се надъ него и го влекатъ
къмъ Пилата. Послѣ виждаме явяването на Христа
прѣдъ Пилата — най-хубавата картина отъ цѣлото
прѣдставление. Въ врѣме, когато биятъ Христа съ
камшици, индийцитѣ плачатъ, въпрѣки тѣхната
твърдостъ да не заплачатъ, защото тѣ мислятъ, че
плача е даденъ само за жената. Съ най-голѣмо на-
пряжение следятъ тѣ слѣдната сцена — полагане
трѣнския вѣнецъ. Дълбоко се впиватъ остритѣ ши-
пове въ главата на мжченика-индиеца-Христосъ, но
ни една брѣчка не издава болка въ играющия.
Слѣдва сцената, въ която Пилатъ показва на на-
рода Христа, съ извѣстнитѣ думи: — „Тоя човѣкъ
е невиненъ!“ и ревътъ, оглушителниятъ ревъ на
тълпата: Да се разпъне! Най-сетнѣ идва разпятието.
До тукъ играе Георгъ. Отсега на сцената се явява
искуствена човѣшка фигура. И индийцитѣ съ ужасъ
слушатъ ударитѣ на чука, който сковава крѣста,
който приковава Спасителя и се възмущава про-
тивъ римския войникъ, който го пробажда съ ко-
пието си

А вечерята настѣпва бавно и театрътъ съ раз-